

EEN STILLEVEN

Het lijkt ochtend,
het licht is gekreukeld als lakens.
In de asbakken liggen peuken. In een vaas een
platgedrukte bloem.
Een schaduw vermeedert zich over vier muren –
maar de kamer is leeg!
Getuigen zijn er niet.
Toch was iemand hier! Pas een minuut geleden
trilden op het rossige houten oppervlak
twee doorschijnende vuren – van vele tranen (woonde
hier een koppel?)
In een fauteuil hangt een verlaten pak, een
ogenblik geleden gevuld door een lijf
plotseling plat neergevallen in een levenloze hoop.
Kom binnen! Kom binnen en kijk rond – er is niemand!
(Alleen de lucht, warm van mijn adem en
samengeklonterd
alsof er een tank overheen gereden is).

Ach, een onvoltooide trui herinnert zich nog iemands
vingers,
en een opengeslagen boek bevat de sporen van
iemands nagels!
Hoe kolossaal is de oorverdovende stilte achter deze
grens!
Op het rossige houten oppervlak zitten twee vlekken
(of zijn het tranen?).
En een appel met een hap eruit. De beet is nog niet
bruin geworden.
Alsof hij uit iemands handen gevallen is, ligt hij op de
grond naast de stoel.

(Gedicht over Pripjat, een verlaten stadje bij Tsjernobyl)

Oksana Zabuzhko (*Oekraïne, 1960*)

Vertaald door Sigrid Lensink-Damen

Uit: poetryinternationalweb.net

“En een appel met een hap eruit.”